

Arrest

nr. 252 164 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2020 “tot weigering van in overwegingname van een aanvraag tot gezinshereniging”.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van haar Belgische vader.

1.2. Op 2 december 2020 wordt de voormelde aanvraag niet in overweging genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"T. J., R. W. (..)

Nationaliteit Kameroen

Geboren op (..)

Verblijvende te (..)

NN. xxxxxxxxxxx

Uit het dossier blijkt dat U een aanvraag tot gezinshereniging indiende op 08.06.2020 in functie van uw Belgische vader, de genaamde T. N. H. (..) (RR: xxxxxxxxxxx), in toepassing van art.40ter van de wet van 15.12.1980

Om deze in overweging te kunnen nemen dient aan twee ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan te worden.

Enerzijds mag er op uw naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt u het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van drie jaar dewelke nog steeds van kracht is, en dit tot 14.04.2022. U werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat uw aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat u het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd u betekend op 15.04.2019. U werd door de stad Denderleeuw op 20/01/2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

U werd gehoord op 15.04.2019 door de politiezone van PZ Denderleeuw/Haaltert en u verklaarde dat u sinds 2016 in België verblijft omdat uw vader hier ook verblijft. U verklaart niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omdat uw vader in België verblijft. Uw vader verblijft ook in Denderleeuw. Aangezien u meerderjarig bent, veronderstellen we dat u niet afhankelijk bent van uw vader (wat ook door DVZ eerder werd beargumenteerd in de weigeringsbeslissing in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging met de vader). Uw vader is evenmin van u afhankelijk of dit wordt alleszins niet aangetoond. Bijgevolg valt de relatie tussen uw vader en uzelf niet onder de relaties die door artikel 8 van het EVRM beschermd worden. Deze beslissing impliceert dus geen schending van artikel 8 van het EVRM. U heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Uit het dossier blijkt dat u een aanvraag gezinshereniging bent aangegaan met uw Belgische vader. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw vader niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Betrokkene heeft geen kinderen noch medische problemen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw vader ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). U beschikt niet over dit recht, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 47/1 JUNCTO ARTIKEL 52 VAN HET KB VAN 8 OKTOBER 1981; SCHENDING VAN DE RECHTSPRAAK VAN HET HOF VAN JUSTITIE ZOALS BEPAALD IN HET ARREST OUHRAMI DD. 26.07.2017 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 11, LID 2 VAN DE TERUGKEERRICHTLIJN (HVJ C-225/16) EN ZOALS BEPAALD IN HET ARREST K.A. TEGEN BELGIË DD. 08.05.2018 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 20 VWEU (HVJ C-8/16)

Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB heeft de gemeente aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd op 08 06 2020 (STUK 2).

Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet met zijn vader als referentiepersoon, waarna artikel 52 van het Vreemdelingen-KB verder bepaalt hoe de procedure verder dient te worden gevolgd.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter als ongedaan kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20!) wegens het bestaande inreisverbod. Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat de DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

De DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigering omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 20/01/2017 impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529). Dit bevel is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verwerende partij kan de bijlage 19ter bijgevolg niet als onbestaande beschouwen! De gemeente was conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB als het ware verplicht om een bijlage 19ter af te leveren. Indien verwerende partij de aanvraag dienvolgens wenste af te wijzen, diende zij een bijlage 20 af te leveren. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel zeer duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het Vreemdelingen-KB dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van de DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

In het arrest OUHRAMI dd. 26.07.2017 verduidelijkte bovendien het Hof van Justitie hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd) Het Hof verduidelijkt daarbij dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

In casu heeft verzoeker nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden! Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de DVZ een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod NIET inroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren. De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder. Verzoeker verwijst hiervoor naar de punten 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

"42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten."

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeer richtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan. "

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn. De RvV en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd. Sinds het arrest Ouhrami vernietigt de RvV zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod.

Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de RvS (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de RvS dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het HvJ immers duidelijk dat een derdelands-familieelid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familieelid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra). De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K.A. E.A. TEGEN BELGIË dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt: "1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat; d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de

talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld." Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is. De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU. Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger! Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de vader ook het land zal dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU. Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging. Het HvJ oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in-aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU. Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het HvJ wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten. Het middel is aldus ernstig en gegrond."

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoekende partij op 8 juni 2020 een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart als meerderjarig kind van een Belgische onderdaan. Dit valt onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht omschrijft. De bestreden beslissing, met name de niet in overwegingname van de aanvraag tot gezinshereniging van 8 juni 2020, is het resultaat van deze ingediende verblijfsaanvraag.

2.3. De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) dat samen gelezen met artikel 43, 3° van hetzelfde besluit ook van toepassing is op de familieleden van een Belg zoals omschreven in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt: *"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."*

Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoekende partij toont ook

niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20.

2.4. Waar verzoekende partij erop wijst dat een inreisverbod pas ingaat vanaf het ogenblik dat zij effectief het grondgebied heeft verlaten en hiernaar niet kan verwezen worden om haar aanvraag af te wijzen, kan zij niet gevolgd worden.

Zoals blijkt uit het arrest van de Raad van State van 3 april 2020, nr. 247.370, heeft de Raad van State geoordeeld dat: *“(..). Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.” en verder:*

“10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”.

11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen.

In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten.”

Ook waar verzoekende partij nog verwijst naar oude rechtspraak van de Raad inzake aanvragen op grond van artikel 9bis en inreisverboden wijst de Raad erop dat de Raad van State recent nog geoordeeld heeft in arresten nrs. 249.734 en 249.735 van 5 februari 2021 dat:

“In zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie overwogen dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Vermits het Hof deze praktijk in principe toelaat voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, is ze a fortiori toegelaten voor aanvragen om machtiging tot verblijf, zoals te dezen het geval is. “

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij niet mogen verwijzen naar het geldende inreisverbod omdat verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

2.5. In de zaak K.A. van 8 mei 2018 heeft het HvJ, besloten dat “de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat [mag] stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. (...) Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.”

2.6. Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU in beginsel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, voor zover een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit niet blijkt dat de weigering van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Verzoekende partij gaat met haar betoog volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar onderzocht wordt of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoekende partij en haar Belgische vader. Zo motiveert de bestreden beslissing: *“U werd gehoord op 15.04.2019 door de politiezone van PZ Denderleeuw/Haaltert en u verklaarde dat u sinds 2016 in België verblijft omdat uw vader hier ook verblijft. U verklaart niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omdat uw vader in België verblijft. Uw vader verblijft ook in Denderleeuw. Aangezien u meerderjarig bent, veronderstellen we dat u niet afhankelijk bent van uw vader (wat ook door DVZ eerder werd beargumenteerd in de weigeringsbeslissing in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging met de vader). Uw vader is evenmin van u afhankelijk of dit wordt alleszins niet aangetoond. Bijgevolg valt de relatie tussen uw vader en uzelf niet onder de relaties die door artikel 8 van het EVRM beschermd worden. Deze beslissing impliceert dus geen schending van artikel 8 van het EVRM. U heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.*

Uit het dossier blijkt dat u een aanvraag gezinshereniging bent aangegaan met uw Belgische vader. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw vader niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Betrokkene heeft geen kinderen noch medische problemen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw vader ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.” Verzoekende partij die enkel wijst op het feit dat zij hier bij haar Belgische vader verblijft toont met dergelijk betoog geenszins aan dat – indien zij het grondgebied verlaat – haar vader zonder haar in België en de Europese Unie niet verder kan verblijven omdat hij van verzoekende partij dermate afhankelijk is of omgekeerd. Zoals de verwerende partij correct aangeeft kan van volwassen personen verwacht worden dat zij in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat dit in haar geval niet opgaat.

Er kon aldus wel degelijk vastgesteld worden, ook na de afgifte van een bijlage 19ter, dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partij maakt gelet op de bespreking hoger geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vader en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn familie- en gezinsleven (RvS nr. 78.295, 16 maart 1999, A.P.M. 1999, 64).

De bestreden beslissing is bovendien niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing werd genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij beperkt zich door te stellen dat verzoeker een inreisverbod heeft en er geen elementen van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie worden voortgebracht. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker vanaf de afgifte van de bijlage 19ter dd. 08 06 2020 drie maanden de tijd om de nodige bewijsstukken voor te leggen! Verwerende partij heeft aldus slechts een zwakke poging ondernomen om rekening te houden met het familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Verwerende partij moest nagaan of de beslissing het recht op een familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moest een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.9. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Zoals de verwerende partij al niet kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist heeft vastgesteld heeft verzoekende partij niet aangetoond dat zij afhankelijk is van haar vader of omgekeerd, derwijze dat dit zou inhouden dat indien verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland haar vader haar zou moeten volgen. Verzoekende partij toont tussen haarzelf en haar vader geen bijzondere afhankelijkheidsband aan. De relatie die zij met haar vader onderhoudt betreft slechts een normale affectieve relatie. Dergelijke relatie kan ook van op afstand onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland.

Voor zover verzoekende partij met haar betoog nog zou menen dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft op het Belgische grondgebied laat zij na te duiden waarin dit privéleven precies bestaat.

Zij maakt niet aannemelijk een beschermenswaardig privéleven in België te hebben. Daarenboven wijst de Raad erop dat hij reeds bij arrest nr. 233 397 van 2 maart 2020 oordeelde: *“Door erop te wijzen dat hij de Nederlandse taal aanleert, dat hij een inburgeringsattest verkreeg, dat hij voetbalt en dat hij zich beschouwt als een gewaardeerd lid van de samenleving in Denderleeuw toont verzoeker verder niet aan dat door de bestreden beslissing enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven in het gedrang wordt gebracht, laat staan dat er – gelet op het feit dat het algemeen belang gediend is met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving – sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).”* De Raad benadrukt dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om haar op het Belgische grondgebied te laten verblijven.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER